

megtérnem Lilla, Maya mellé.
(Én elpihennék már a sírba,
de ki vigyáz akkor Marira?
Ki vesz neki egy szál virágot,
ha engem a szű már lerágott?)

JUTALOMJÁTÉK

Köszönöm a tapsokat.
Jólesett. De többé már
nem ismétlem meg maga
m.

Rába György

HÉTMÉRFÖLDES

Folyvást arról álmodoztam
útra küldöm csak bakancsom
port rúgdaljon sárt dagasszon
amíg otthon testem-lelkem
kísérgeti képzeletben
bakancsomat útra küldöm
csavarogjon a tág földön
ódon favázas házakon
révüljön el ámuldozzon
bő lépteit faszor lombja
dédelgető árnyék óvja
ismerjen meg gyilokleső
sikátorban múltba vesző
kalandokat lávakövek
írván talpán történetet
kövér jégen csalinkázva
nevelődjön bátrak bátra
akkor is ha hártásodik
azt lesse csak hogy hányadik
hol aprózzon hol kaptasson
bírtja ki nem anyámasszony
legénye nem vár reája

patronáló gólyalába
 kenőcs faggyú nem puhítja
 megifjúltni nincsen titka
 ágyam előtt ha majd egyszer
 megpillantom egyik reggel
 kérge foszlott sarka vásott
 megdagadt bokámra látok
 mégis duzzadt vérerekre
 mezítláb most ez a test már
 a világnak hogy eredne

ITTAS KOCSIS

Üldözője már hiába lohol
 az álmodót nem érheti utol
 ravaszul én kocsin is vitetem
 tétre játszó kölcsön porhüvelyem
 s libegtet ringat az a valami
 fogadókban szoktam fölhajtani
 útra hevít így együtt kerekék
 és belső hajtómű röpítenek
 de a bakon mégis micsoda ráz
 rengő gyomromból savanyítja ajkam
 erőt vesz újra volt kisiskolás
 első óráim réműlete rajtam
 és meglódít megint ismétli gégém
 szűkülését hajnali riadón
 négyes oszlop tagja szorongatón
 biztos tizedelést sejtek a végén
 hanyattatva görgetegen göröngyön
 gyalogosokon sincs már mért örülnöm
 egy-egy kátyú gyötrött zsigereimből
 felszínre kavarr rég gyakori bajt
 ahogy az eszmélet csöndje dörömből
 új szerelem oldalán macskajajt
 vinkót kínáltak minden pihenőmben
 egyvégtében már csak csikar a lőre
 velem járatlan útra keveredtek
 tán a küllők hepehupás dűlőre
 fönny postalamb suhog tova fészke
 felé mit neki hogy szomjan ocsútlan
 ám mi az én célom s kocsim enyém-e
 jobb folytatnom úgy hogy föl se ocsúdjam

ÖREGKORI ÓSZINTESÉG

Maholnap ennyi meg ennyi leszek
nem írok számot nehogy végzetet
nem mondok végcélt csak amit elértem
ha íróasztalom ha karosszékem
ám visszakérdem vágyam igaz-e
hogy bódítson el a tények szesze
agyam eretnek felelete lázad
ropogtat emberlétnyi csigaházat

Esterházy Péter

HARMONIA CAELESTIS*

A falu lassabban, lustábban mozdult a forradalomra, ám azután a bosszúból ugyanúgy részt kapott, mintha lobogó, közepén kilyukasztott zászlókkal mámorosan ünnepelte volna azt, amit szorongva várt. Bár lehet, több történt, csak mi nem vettük észre. Édesapám 1959. február 9-én keltezett önéletrajzában ez áll: „Az ellenforradalom alatti magatartásomra vonatkozóan illetékes hatóságok ismételten kihallgattak és kivetnivalót nem találtak.”

Nem találtak kivetnivalót. Ismételten. Az anyjuk picsája.

Nem mozdultak a lakásból, anyám pityergett, azt sem tudta hirtelen, hol van, apám a rádión csüngött. Beállítottak a Vadászsanyi bácsiék, figyelmetlenül vigasztalták anyámat, és izgatottan kapacitálták apámat, hogy menjen, jöjjön, vegyen részt az ország sorsának alakításában, mely sors most dől el.

Apámban már láthatóan készen volt a válasz, nem, ellenkezőleg, neki ebben egyáltalán nem kell részt vennie, sőt, nem szabad, nem mintha nem értene tökéletesen egyet velem, ezt mondani még kevés is volna, nem, ez az ő forradalma is, amelyben azonban éppen az a gyönyörű, az a világszenzáció, hogy azok lázadtak föl, akik nevében történt az utóbbi évek egész borzalma, a nép, és ő ugyan, igaz, nem kérdezték, akarja-e, mostanra szintén nép lett, ebben a pillanatban is nép, most már ő mindig nép, ha tetszik, a nép fia (a nagypapa például sose lett a nép fia, ha akart, se tudott volna, de nem is akart), csak hogy ha ennek a helyzetnek érvényt szerezne, és részt kívánna venni a nép forradalmában, akkor ő azonnal gróffá vedlene vissza, főúrrá, levitézlett uralkodóosztálya, és az árnyékot vetne erre a nagy ügyre, Mindszenty is jobban tenné, ha csupán imádkoznék a forradalomért, jobban tenné, ha fönt, az égben tájékozódnék.

* A regény a 2000. évi könyvfesztiválra jelenik meg a Magvető kiadásában.